

CAP

VERMELL

Nº 68-69

Capdepera-Cala Rajada

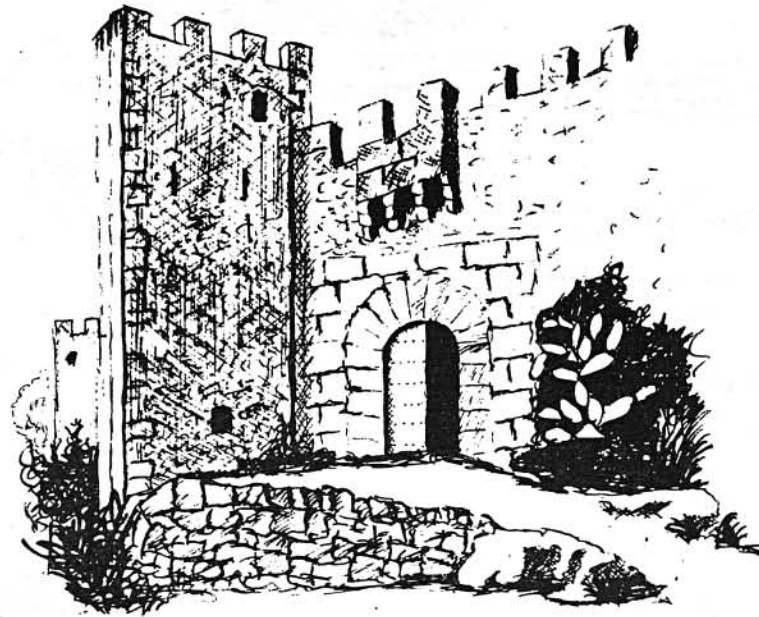
agost-setembre 1986

Les nostres possessions

Sa Tafona

portalet

DUBTES DE DARRERA HORA

Teníem ja fil a l'agulla per a embastar aquest Portalet, és més, un primer borrador havia ja rebut els vist i plau necessari i les benediccions oportunes per a la seva publicació, quan un escrit procedent de l'Ajuntament ens va fer dubtar de les consideracions que en ell exposàvem. Demanareu vosaltres quins eren els motius dels dubtes de darrera hora. Un resum d'aquell Portalet original i el text de la carta de l'Ajuntament ajudaran a aclarir el misteri.

Dèiem, més o manco, en aquell editorial primer, que "Cap Vermell", per a certes institucions i mitjans de comunicació, pràcticament no existeix. Amb motiu de les festes del poble, diversos diaris i publicacions dedicaren pàgines especials a Capdepera. Qui més qui manco donava a entendre que aquesta terra és una mena de verger florit on mai passa res i sense problemes de cap tipus. Altrament al que sol passar en els suplementes que es solen dedicar als distints pobles, quan s'ha parlat de Capdepera no s'ha demanat l'opinió de "Cap Vermell". Però no són sols els mitjans de comunicació els que pareixen decidits a oblidar-nos, sinó que també l'Ajuntament pareix decidit a no tenir-nos massa en compte. En matèria d'ajudes i subvencions a grups deportius i culturals, nosaltres en som orfes (tampoc les hem demanades, certament).

Reflexionàvem, en aquell Portalet (que mai no es publicarà), sobre les causes d'aquest oblit al que pareix que se'ns vol condemnar. Dèiem que, probablement, nosaltres som com una busca dins l'ull, la nota discordant dins la plàcida simfonia del discórrer municipal i que hom preferia no recordar-nos. Manifestàvem que ens agradaria d'allò més el poder repartir sols aplaudiments i felicitacions, però que la realitat ens obligava a mantenir una actitud crítica per molt que érem conscients de que la nostra labor no queia com un bunyol dins la mel per a certes persones i institucions. Concluïem diguent que la llibertat conquerida no la treïem a subhasta sinó que volíem seguir utilitzant-la en consciència. Volíem, i volem, en definitiva, seguir escrivint la història, l'altra història del nostre poble, de la gent i per a la gent del nostre poble, aqueixa gent que sí ens recorda i ens empeny a seguir endavant com fins ara.

L'escrit de l'Ajuntament que hem al·ludit deia textualment: "Esta Alcaldía tiene la satisfacción de felicitar a Vd. y su grupo por la magnífica labor cultural que vienen realizando en este municipio y les agradece su colaboración en las diferentes actuaciones en pro de nuestro pueblo. Les aliento, asimismo, a perseverar para que sus esfuerzos y sacrificios continúen en el futuro y a que, cada vez más, los frutos sean mejores i más evidentes". Al principi quedàrem una mica astorats. La falta de costum, clar. Després comprovàrem que no es tractava més que d'una fotocòpia del text enviat a tots els grups del poble, en una rentada de cara general.

Hem de dir, amb tota sinceritat, que agraïm l'escrit de l'Ajuntament. En gairebé sis anys d'existència és el primer. Podrien passar-ne sis més i no tornar tenir noves d'aquella casa. En qualsevol cas, aquestes breus línies, rebudes al cap dels anys, pensam que no invaliden, ans el contrari reforcen, els arguments que volíem exposar en el nostre Portalet d'aquest mes. Però, ja veis, l'escrit municipal ens va fer dubtar i aquell Portalet ja no es publicarà mai.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
 Mari-Germa Melis
 Joana Colom
 Maria Vives
 Pep Terrassa
 Lluçia Sirer
 Mª Antònia Nadal
 Jaume Fuster
 Coloma Mayol
 Manuel López
 Bàrbara Flaquer
 Ani Muñoz

BOLLETÍ DE L'OBRA CULTURAL BALEAR.

Capdepera-Cala Rajada

AGOST-SETEMBRE 1986

Carrer d'es Port, 43
 Capdepera

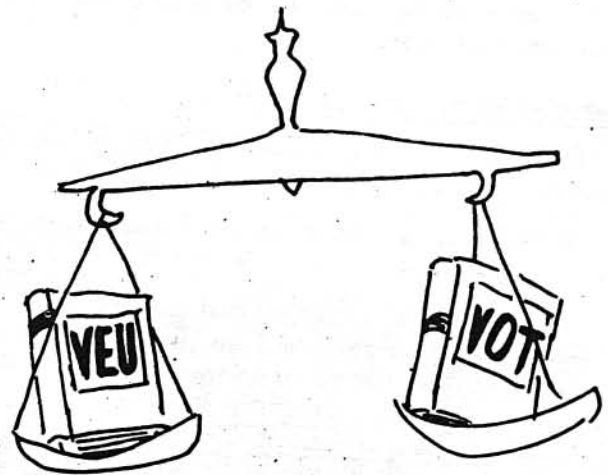
Depòsit Legal: P.M. 497/80

Imprimeix:

APÓSTOL Y CIVILIZADOR, Petra.

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

VEU I VOT

No consideram esgotat el tema de les places de Capdepera. La gent està interessada pel problema i així ho demostra quan li feim les preguntes pertinents. ¿Hi ha el mateix interès devers La Sala?

- ¿CREU NECESSARI DESTINAR UNA DE LES PLACES DE CAPDEPERA A LA FUNCIÓ QUE LI HAURIA D'ESSER PRÒPIA, PEATONITZANT-LA I AJARDINANT-LA?

- ¿QUINA CREU QUE ÉS LA MÉS INDICADA?

- DE CARA A UNA FUTURA GRAN PLAÇA DEL POBLE ¿QUIN LLOC CREU EL MÉS ADIENT PER A LA SEVA UBICACIÓ?

MARIA CRUZ SANCHEZ, mestressa de casa

1.- Trob que sí, perquè la Plaça de l'Orient està plena de cotxes, i ¿per què serveix si no hi podem seure?

2.- Lo seu seria la Plaça de l'Orient, perquè la de l'Ajuntament està massa retirada.

3.- Davant Ca'n Patilla, en aquell solar buit se podria fer si a l'Orient no fos possible.

(passa a la pàgina següent)

ROSA MARIA JULIÀ, administrativa

1.- Sí, segur. Abans l'Orient era el centre del poble i ara... Una plaça ha d'esser un lloc on s'hi pugui anar a seure i passar una estona. El mal és que s'hagin de destinar totes les que tenim a parcaments. Ben mirat es podrien ajardinar totes.

2.- Per ara la més bona d'arreglar és la de l'A-juntament. De totes maneres, a mi la que m'agrada més és la de l'Orient.

3.- El solar de Ca'n Gabriel no estaria malament. Lo seu seria poder-hi afegir la casa de Ca'n Balaguer i que servis de residència o altres coses. En quant a poder-ho ajuntar amb la plaça de la Constitució, amb la carretera per mig, no ho tenc molt clar.

LLORENÇ SIQUIER, industrial

1.- És de primera necessitat un lloc on puguin seure els vells, amb arbres, jardins, etc.

2.- Si trobava un solar no en tocaria cap de les tres que hi ha.

3.- Aquí on hi ha el solar buit amb la casa de Ca'n Balaguer inclosa, també se podria aprofitar el desnivell per fer-hi aparcaments. Aquí només

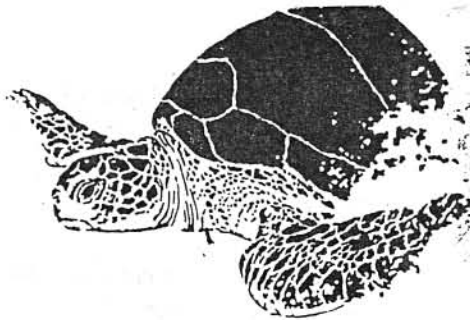
afectaria a una casa. No vull dir amb això que en Balaguer ho hagi de regalar. Podria quedar molt bé.

CATALINA FLAQUER, mestressa de casa

1.- Sí, fa falta una plaça on la gent hi pugui passar una estona sense que els cotxes molestin, on els nins hi puguin jugar i els vells hi puguin seure tranquil·lament.

2.- De moment la que és més bona d'arreglar i que quedaria millor és la de l'Orient. Tancar al tràfic tampoc és un problema molt greu. A Cala Rajada hi ha la dels Pins, que és ben gran, i la dels Mariners tancades i no ha estat cap problema.

3.- La de la Constitució junt amb el solar de Ca'n Gabriel quedaria bastant gran, ara bé, el trànsit de la carretera és molt difícil de llevar i sempre separaria els dos llocs. Tal vegada seria més bona idea allargar-la cap a la del Mercat, però això suposaria tomar cases. De totes maneres, jo arreglaria la plaça del Mercat encara que quedi un poc separada de la de la Constitució. Crec que arreglant les dues quedarien dos llocs molt acollidors, enmig i retirats al mateix temps. És important que continueu tractant el tema i demanant l'opinió a la gent. És un problema que, amb bona voluntat, es podria arreglar prest.

LES TORTUGUES MARINES ESTAN PROTEGIDES PER LA LLEI (REIAL DECRET 3181/1981)

Denúncia: Telefonau al 71 74 40 (SECONA) o al 72 11 05 (GOB)

Delegació del GOB a Capdepera

Són varies les causes que actuen en l'extinció quasi total de la tortuga de mar:

- Deteriorament ecològic de les aigües (amb elements químics nocius i renous).
- Els casos d'asfíxia per ingestió de plàstics.
- La seva pesca indeguda per embarcacions "marrajeras" i d'altres.

En aquesta situació de greu perill d'extinció de l'espècie, el Ministeri d'Agricultura va realitzar la seva protecció legal, tant de la tortuga marina com de la terrestre, amb el Real Decret 3181/1980, de 30 de desembre, que prohibeix la caça, captura, tinença, tràfic, comerç i exportació d'aquestes espècies. Més concretament les espècies de tortuga marina són: tortuga babau, verda, "carey" i borda.

És necessària la col·laboració de tothom per a la protecció real de les tortugues, avisant en el cas de trobar tortugues moribundes per donar-les ajut veterinari, i denunciant les captures.

DEIXAU-LES VIURE!

POU DES CAMÍ Ens va passar per alt la darrera vegada i per això ho deim ara. Quasi tres milions de pessetes pensen invertir l'Ajuntament i el Consell Insular de Mallorca en la restauració del Pou des Camí. Diverses vegades havíem demanat on era el Pou i ningú s'havia dignat contestar-nos. Mirau per on, ara ho sabrem. ¿O deuen pensar fer-lo nou? Per aquest preu, bé se pot!

IMPOSTS S'han donat, darrerament, alguns cassos de reclamació indeguda de pagament d'imposts municipals. Pel que sabem es tracta de simples però desagradables equivocacions que ocasionen molèsties als implicats. Això de la informàtica, quan funciona bé és una meravella, però quan s'equivoca també ho fa amb totes les conseqüències.

OBRES Tot l'estiu, pràcticament, han durat les obres de la nova tribuna del camp de futbol i de la nova pista polideportiva. Respecte de la primera hem de dir que ens pareix una obra desproporcionada a les necessitats reals, i pel que fa a la segona pensam que si no se fan una sèrie d'obres complementàries, allà no hi haurà qui hi jugui.

ACAMPADES Cada any, ja ho sabeu, els al.lots a partir de 5è. d'E.G.B. solen anar d'acampada. També enguany ho feren, a Cala Torta. La novetat va consistir en una segona acampada per als nins més petits i que també va discórrer com una seda, moscards a part. Les cuineres, fent honor a la seva condició, reflexionaren sobre com millorar els menús, i ho feren amb els peus davall la taula. Natural.

TÍTERES L'any passat fou el Circo Ruso i enguany ha estat el Circo Aleman el que ens ha visitat. Diuen els que hi anaren que el de n'Angel Cristo va ser millor. Abans, si volíem veure les títeres, havíem d'anar a Ciutat per a Nadal; ara les podem veure sense moure'ns del poble i en l'estiu. Els temps canvien!

EXPERIMENTAL En el dial 96.5 F.M. podeu escoltar, si voleu, "Radio Experimental" de Capdepera, fusió de Ràdio Capdepera i les despulles del naufragi de "Ràdio 99.9". El passat mes d'agost assistírem a una festa organitzada per l'equip del nou centre emisor on se va llançar una convidada general per a col.laborar en l'emissora. Però ja se sap, aquestes són coses de pocs.

FESTES Dins la programació habitual de les festes de Sant Roc i Sant Bartomeu, creim que enguany ha existit un major dinamisme i un acostament a nins i joves a través d'actes a ells dedicats, sobretot de caire esportiu. Pel demés, lo més destacable va ser la fallida de "Martes y Trece", molt esperats pel públic i suplerts a darrera hora per Eloy Arenas, que per cert ho va fer molt bé.

PRESIDENT! En les eleccions celebrades a l'Associació "Ca Nostra" de la Tercera Edat, fou elegit nou president en Pere Vaquer. ¿Que podem dir-li, en aquest cas? Doncs allò que es diu en aquests cassos, desitjar-li sort i encert i una gestió fructífera al davant del Club. I que no perdin l'humor que fins ara han demostrat.

PUDOR Diuen que des de que entrà en funcionament la xerxa del clavegueram de Capdepera, en el poble hi sura una pudoreta força perceptible. Ens explicaren les causes tècniques del cas i la futura solució, però, mentrestant, la pudor persisteix. Coses del progrés.

ANIVERSARI Just quan feia un any d'haver-se calat foc a les Coves Roges, una altra vegada se va encendre el dia de Sant Bartomeu. La cosa no va passar a majors, però jugant jugant, quan voldrem no hi serem a temps.

EXTRACTOS DE ACUERDOS
DEL
AYUNTAMIENTO PLENO

SESION ORDINARIA DEL DIA 30.ABRIL.1986

Se acuerda adherirse a la campaña promovida por la Federación Española de Municipios y Provincias sobre limpieza.

Terminado el expediente relativo a la concesión de las instalaciones temporales en las playas del término municipal, se acuerda la concesión de dichas instalaciones.

Es nombrado D. Antonio Bonet Ribas como representante del Ayuntamiento en los consejos escolares de S'Alzinar i S'auba.

A propuesta de la Comisión de Urbanismo se aprueban los nombres de varias calles del Municipio.

Se deniega la prórroga solicitada para ejecutar obras de estructura en la Avda. de Cala Agulla

SESION EXTRAORDINARIA DEL DIA 19.MAYO.1986

Esta sesión extraordinaria tiene como único punto del orden del día el sorteo de los miembros de mesas electorales, para las elecciones generales.

SESION EXTRAORDINARIA DEL DIA 22.MAYO.1986

En materia presupuestaria son adoptados los acuerdos relativos a las consignaciones que deben figurar en el presupuesto, relativas a sueldos de funcionarios, asignación de Alcalde y Concejales, subvenciones y alquileres.

D. Bartolomé Oliver Vaquer hace donación de unos terrenos junto a la carretera del Cementerio, y por el Pleno Municipal es aceptada dicha donación.

Se acuerda encargar la redacción de los proyectos de bordillo de las calles Puerto y Gómez Ulla y de electrificación de la zona de Es Coll d'Os, así como el Plan parcial de la zona 21.11, de las Normas Subsidiarias.

Abierto el plazo para solicitar obras del Plan Provincial, el Pleno acuerda solicitar la inclusión de las obras de asfaltado de varias calles de Capdepera y la construcción del Pou d'es Camí.

SESION ESPECIAL DEL DIA 22.MAYO.1986

El objeto de esta sesión especial es la aprobación del presupuesto municipal para el ejercicio de 1986.

SESION ORDINARIA DEL DIA 5.JUNIO.1986

Para instalar un vertedero de escombros y chatarra, el Pleno acuerda la adquisición de varias fincas, sitas en Ca'n Blanquer.

Se estudia la modificación de las Normas Subsidiarias relativas al sector nº 1 Es Vinyet, así como el plan parcial de dicho sector, quedándose sobre la mesa para mejor estudio.

Para representar al Ayuntamiento en el contencioso-administrativo interpuesto por Serepta, S.A. y Thilistin, S.A., se acuerda el nombramiento de varios procuradores, así como personarse en dicho recurso.

Es informado el Consistorio del programa que pretende realizar la segunda cadena de la Televisión Alemana, en Font de Sa Cala, acordándose prestar la colaboración que fuere necesaria.

Es aprobada la liquidación del presupuesto de 1985.

Asimismo se aprueba la oferta de empleo público.

Se aprueba definitivamente la ordenanza reguladora del mercado.

Redactado el proyecto de ampliación de la instalación eléctrica de varias calles de Capdepera, es aprobado por el Pleno Municipal.

A petición del interesado, es aprobado por el Ayuntamiento el expediente de revisión de precios del contrato de recogida de basura.

Igualmente, a petición del interesado, es aprobado, en lo que es competencia municipal, el expediente de precios de agua, de Capdepera y Cala Rajada.

Finalmente, el Pleno Municipal aprueba el pliego de condiciones para la contratación de las obras de electrificación de varias calles de Cala Rajada.

SESION ORDINARIA DEL DIA 3.JULIO.1986

Una vez efectuada por el Servicio Hidráulico la recepción provisional de las obras de saneamiento de Capdepera, se da cuenta al Pleno.

Se acuerda encargar el proyecto de alumbrado del Campo Municipal de Deportes.

Para cubrir las plazas vacantes, aprobadas en la oferta de empleo público, se acuerda aprobar la correspondiente convocatoria y bases de Técnico de Promoción Cultural, Asistente Técnico Sanitario, Sargento de la Policía Municipal, Auxiliar de Administración General y cuatro Policías Municipales.

Se aprueba la modificación de las Normas Subsidiarias del Sector nº 1, Es Vinyet, así como el plan parcial de dicho sector.

Asimismo, en materia de urbanismo, se acuerda la recepción provisional de la urbanización Es Fangar, es estudiado el anteproyecto de la carretera de Sa Pedruscada, se encarga a D. Carlos Vázquez el proyecto de enlace entre las calles Nueva, Mediodía y Monte, se encarga el proyecto de ordenación de la plaza de los Pinos y se acuerda encargar la modificación del proyecto del pabellón polideportivo de S'Alzinar.

Finalmente, para ampliación del vertedero de escombros, se acuerda la compra de una finca más.

SESION EXTRAORDINARIA DEL DIA 31.JULIO.1986

Son aprobados los pliegos de condiciones para la contratación de las obras incluidas en el Plan Provincial.

Para el asfaltado de varias calles de Capdepera, se amplía el contrato suscrito para la ejecución de obras con Coexa, S.A.

Terminados los trabajos relativos al Padrón Municipal de Habitantes, es aprobado por el Pleno.

★ ★

QUI TÉ SA COVA DE PALLA...

Em pregunto per què no sabré mai comprendre perquè el meu benestar serà sempre la torna de la teva pobresa.

Ni els lladres de somnis que incapaços com són del demà que ens encisa fan llur mediocritat, mercadejant fracàs, en nom del realisme.

Lluís Llac.

Com un home sol... i de dol, ens llegendes la consciència, ens l'aplanaves... i dormies. I parlaves amb Déu... el vespre. Quin esforç, parlar amb Déu... ho intentava, i m'aplanava.

I els pares... no anaven a Missa (infern!)... i treballaven en diumenge (infern!), quina càrrega per a mi, no hi podies parlar amb ells... a través de Déu?

Perquè, ho podia haver escrit abans, o deixar d'escriure-ho, però "avui no, avui... no puc". I les consciències es multiplicaven, ens migpartien... tal vegada fos la gota d'aigua que féu

vessar el tassó, sí, crec que ho fou.

Potser el meu estil sigui directe, però així ens l'ensenyaren... els pares. Cinc-centes monges resant per a nosaltres, a glopades m'ho bevia. La literatura, quina gran metàfora... no la coneixia, la metàfora col.loquial.

I el conte deia que Jesucrist tornaria a néixer... a Mallorca. L'ensenyança religiosa, quants de crucificats de nou... "parlo d'un temps... d'esgarrifança" (Ramon Muntaner), i... d'un temps de "chistes d'en Franco", i... de sardana. I d'una moral catòlica que perdonava els rampells d'ira, les precipitacions... i que molts de pares no perdonaven.

I el silenci, quina arma en contra teva, eres el més bon al.lot, el més vegonyós, el més aplaudit, el més innocent, és a dir: el centre de la diana... quants de ferits pels dards.

30-8-1986

SEBASTIÀ NEBOT

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria L'Alborada.
- Llibreria Es Mollet.

LA PROBLEMÀTICA DE L'AIGUA DINS EL MUNICIPI DE CAPDEPERA

VII. LA CONCA DEL TORRENT DE CANYAMEL

5.- La contaminació del torrent

El torrent és un sistema viu amb capacitat per a autodepurar-se i corregir els desequilibris. És un ecosistema.

En el torrent de Canyamel s'hi aboquen les aigües del clavegueram d'Artà. Aquesta gran quantitat de matèria orgànica desborda la capacitat autodepuradora del torrent, sobretot els mesos d'estiu quan ja no corr l'aigua de pluja; aleshores, les aigües fecals, contaminades i pudents, s'embassen i s'escolen en el tram de torrent que hi ha entre el pont d'Artà i el camp de futbol de Ses Pesqueres.

Quan un ecosistema aquàtic, per exemple el torrent, se contamina per l'abocament excessiu de matèria orgànica, ocorre que aquesta matèria absorbeix l'oxigen que hi ha en dissolució dins l'aigua, la qual cosa provoca que les bactèries es morin per manca d'oxigen i, per tant, no se realitza la funció depuradora.

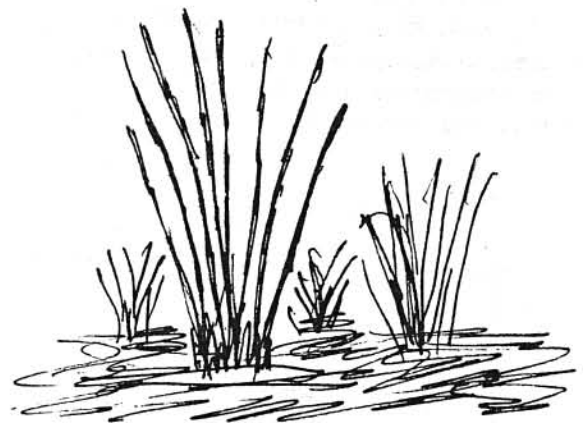
La sabiduria popular aconsella, amb molt d'encert, que per a conservar l'aigua de les cisternes va molt bé que de tant en tant l'aigua se poalegi. Ocorre la reacció contrària del que abans he intentat explicar, és a dir, remouent l'aigua l'oxigen de l'aire, en petites quantitats, es dissol dintre de l'aigua. Aquesta oxigenació afavoreix l'oxidació bioquímica (destrucció) de la matèria orgànica, la qual es converteix en matèria mineral que es deposita al fons de la cisterna.

Així com en ple estiu les aigües fecals filtren sense acabar de depurar-se, els mesos en que l'aigua encara corr per dins el torrent, les bactèries i les plantes arriben a depurar-la; aleshores no pot perquè la matèria s'ha dissolt dins una gran quantitat d'aigua que la fa assimilable. L'anterior consistori gabellí va fer analitzar les aigües del torrent dins el terme de Capdepera i no presentaren cap índex de contaminació.

Segons declaracions del batle d'Artà, Jaume Morey, ben prest començaran les obres per fer la depuradora i s'espera que a finals d'any entri en funcionament. Estarà situada en els terrenys

municipals de Na Borrassa, just darrera la teulera que hi ha al començament de la carretera de Cala Torta. El sistema elegit per a la depuració és el del llacunatge forçat o llacunes airejades. El sistema és una imitació, amb ajuda mecànica, del procés natural d'autoneteja d'un ecosistema aquàtic. La brutor que se depositi al fons de les llacunes es treurà cada quatre o cinc anys. Les aigües depurades, de moment, s'abocaran en el torrent.

La depuració de les aigües residuals també es podria realitzar mitjançant plantes. Una d'aquestes plantes és el jonc ("scirpus lacustris"), molt coneguda per tots nosaltres. El jonc, segons el biòleg Jürgen Voigt ("La destrucció del equilibri biològic", Alianza Editorial, pàgs. 45 i 46), és una planta amb moltíssimes virtuts, per exemple: les arrels contenen un antibiòtic que destrueix les colibactèries que hi ha dins l'aigua, absorbeix el fenol (que és un compost orgànic d'olor desagradable i mortal per als peixos en concentracions superiors als 6 miligramms per litre), produeix l'oxigen i, una vegada sec, serveix d'aliment a les vaques.

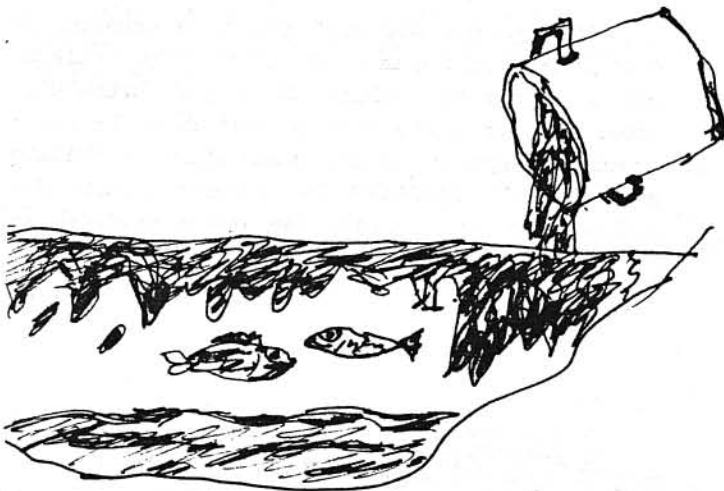

A més a més de la pudor i la turbulència de l'aigua, hi ha altres indicadors evidents de contaminació, per exemple, uns canvis o substitució d'espècies vegetals o, també, una mortaldat de la fauna piscícola, efectes ambdós que no s'han presentat en el torrent. Els poblers segueixen pescant anguiles dins els gorgs. Fins no

fa gaire temps creia que era la contaminació de les aigües la que provocava la mort dels oms que hi ha als marges del torrent; després he sabut que és una espècie que es mor dins i fora de les nostres fronteres.

Una contaminació perillosa i que passa desapercebuda és la que provoquen substàncies com els detergents no biodegradables, insecticides, herbicides, entre d'altres. Són productes que no se destrueixen, que són rentats per l'aigua de pluja i dissolts arriben a formar part de les cadenes alimentícies dels animals o de les persones. Una vegada dins el cos no són excretats i se van acumulant dins els teixits.

És un problema de tots evitar aquest tipus de contaminació, per això cal no utilitzar productes tòxics o no degradables, exigir a les autoritats més respecte a la natura, el cultiu de plantes o arbres més resistents a les plagues, etc.

6.- Aprofitament dels recursos hídrics

En els darrers vint-i-cinc anys hi ha hagut un capgirament en l'aprofitament dels recursos hídrics. Els vells molins fariners de S'Alzinar, Na Maians, Sa Farinera, Es Baladre, Ca'n Massanet, etc., que aprofitaven l'aigua del torrent coma a força motriu per a moldre el blat, han deixat de funcionar. La zona de Na Maians, que durant molts de segles va esser de lo més fèrtil del terme d'Artà en horts i arbres fruiters, ara està

abandonada. Avui, els recursos hídrics encara són aprofitats per explotacions agrícola-ramaderes i horts, emperò s'intensifica, de cada vegada més, l'explotació dels aquífers per abastir d'aigua els nuclis de població de Capdepera, Cala Rajada i Canyamel.

Analitzarem una mica aquestes explotacions:

a) Explotacions agrícola-ramaderes.

A més a més de petits horts que compten amb pou, sínia o perforació pròpia, hi ha una dotzena d'explotacions agrícola-ramaderes, cada vegada menys, de caire familiar que cultiven farratges per a l'alimentació de vaques i obtenir els recursos econòmics de la venda de llet; també tenen el seu hort.

b) La Comunitat de Regants de Canyamel.

Pertanyen a la Comunitat de Regants unes trinxes de terra a ambdós costats del torrent entre els llocs anomenats Es Baladre i Ca'n Pedrera; són els darrers horts que trobam a la vorera del torrent abans d'abocar les aigües a la platja de Canyamel. Les zones més baixes de les conques, les més acostades a la mar, sempre són les que compten amb recursos hídrics més abundosos.

La Comunitat aprofita les aigües superficials que corren pel llit del torrent entre dos punts abans anomenats. Un sistema de preses, dipòsits i síquies, obra de paredat de 5.700 metres de longitud, recull, regula i reparteix l'aigua pels horts.

L'extensió total és de 28Ha 14a i 96ca; d'aquestes, 6Ha i 12a pertanyen a la possessió de S'Heretat. El nombre d'horts es de 124 i l'extensió mitja de cada un és de 1.800m².

Avui, la Comunitat, una de les poques que resten a Mallorca, necessita superar greus problemes per assegurar la supervivència. En primer lloc són necessàries unes solucions de caràcter tècnic que permetin millorar l'aprofitament i estalvi d'aigua, per exemple, encanonant; també cal assegurar el rec en ple estiu.

En segon lloc, i no menys important, hi ha el problema humà, és a dir, la manca de gent disposada a cuidar l'hort i a fer millores. A Ca'n Deià, per exemple, hi ha 60 prats, la majoria en abandó; que cuidin l'hort hi ha: tres pagesos, un ferrer, un fuster, un hotelier i set jubilats. Encertareu si pensau que les instal·lacions encara estan més abandonades que els horts. El mateix passa a Na Marxanda.

(passa a la pàgina següent)

c) Suministre d'aigua potable a Canyamel.

Els pous que suministren l'aigua al nucli turístic estan situats no molt lluny de la urbanització. És una zona que ofereix un alt caudal, entorn als 40.000 l/h; l'aigua és de molt bona qualitat.

A una conca, les captacions a prop de la costa són les que troben les venes més abundants, però, també, el perill de salinització és més gran.

d) Suministre d'aigua potable a Capdepera i Cala Rajada.

En aquesta conca, la més important de totes, és on "Aguas de Capdepera S.A." ha realitzat les captacions que ens suministren bona part del volum d'aigua que consumim. Sis són els pous que té en explotació.

A la zona del Molí de S'Alzinar hi ha dos pous amb baix nivell d'explotació; les capes margoses del subsòl resten qualitat a l'aigua. L'alimentació dels pous depèn, en part, del torrent.

Dins Ca'n Planetes hi ha dos pous amb un nivell d'explotació més alt, algunes venes s'alimenten del caudal del torrent. Els pous estan dins uns terrenys dolomítics, graves, bastant fluïxos, la qual cosa provoca una constant dissolu-

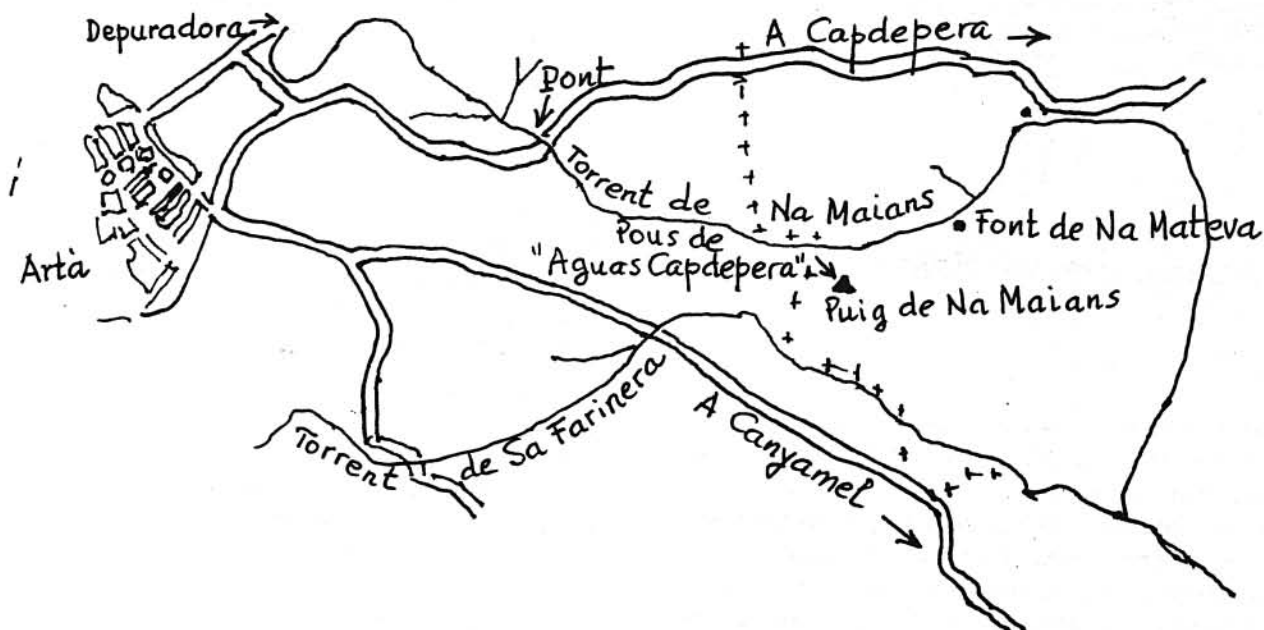
ció de sals; a l'hivern de 1977 aquest fenomen provocà un enfonsament de terres de aproximadament 80 m³.

Per a millorar el volum i la qualitat de l'aigua, l'empresa realitzà prop del Puig de Na Maians dues captacions més. Actualment són les més rentables i les que aporten la millor aigua. Estan situades entre dos torrents, el de Sa Farinera i el de Na Maians, a una distància de 600 o 700 metres. És una zona on els pous ofereixen un considerable caudal.

e) Els camps de golf.

El Govern Balear, disposat a promocionar el turisme d'hivern, ha decidit omplir Mallorca de camps de golf. En el terme de Capdepera està prevista la construcció de dos d'aquests camps; un davant les cases de Son Cabila i l'altre a dins Sos Sastres. Cada un tendrà 18 forats amb una extensió de unes 70 quarterades.

El problema més greu per a la construcció d'un camp de golf està en resoldre les dificultats per a l'obtenció d'aigua. El senyor Martin Hawtree, un arquitecte anglès dedicat a la construcció d'aquests camps, manifestava a "Diario de Mallorca" (13-IV-86) lo següent: "Aparte del problema de la cantidad hay que considerar la calidad. Un "18 hoyos" consume del orden de mil

quinientos metros cúbicos diarios, en la temporada estival, para mantener el césped en buen estado. En el caso de que provenga de una depuradora -alternativa elegida en Mallorca- deben establecerse controles precisos de calidad".

Segons el nostre batle, Joan Pascual, se preveu que el camp de golf de Canyamel aprofiti l'aigua de les depuradores de Canyamel i de Sa Font de Sa Cala. L'altre camp aprofitaria les aigües de la depuradora de Capdepera-Cala Rajada. Si és així, quasi tota l'aigua depurada disponible s'utilitzarà en el manteniment dels camps de golf.

El Govern Balear ha declarat ambdues zones d'interés social; a partir d'aquí, uns terrenys qualificats de rústics segons les Normes Subsidiàries municipals, se convertiran en un complex esportiu si l'Ajuntament ho vol.

Per al manteniment del camp de golf de Canyamel ja s'han realitzat dues captacions. M'agradaria disposar de més informació i deman al nostre Ajuntament que segueixi de prop la trajectòria d'aquests camps de golf.

i 7.- Sugerències per a millorar els recursos hídrics.

L'explotació de la conca, encara que intensa, pens que no se realitza per damunt de llurs possibilitats. Sempre que l'aigua corri dins el llit del torrent hi ha una garantia de que, directament o indirectament, hi ha un líquid disponible

La manca d'aqüífers importants dins la conca revaloritza la funció del torrent com a font de realimentació del mantell freàtic. Per a millorar la quantitat d'aigua disponible no cal pensar en grans i enlluernadores obres de infraestructura. Es tracta d'actuar a la totalitat del territori amb mesures a l'abast i conveniència nostres. Per exemple(1):

a) La construcció de petites repeses.

Aquestes repeses, situades a llocs convenients, permetrien recuperar part del caudal que a l'hivern es perd dins la mar. Facilitarien les infiltracions i, amb una mica de sort, es podrien formar, a manera de nous gorgs, uns dipòsits d'aigua disponible.

b) Potenciar la vegetació a la vorera del torrent, amb lo que augmentaria la captació d'aigua.

Avui els marges del torrent es despoblen d'arbres; uns com els oms, perquè es moren, altres perquè es cremen fent les voreres netes, etc. Convendria repoblar i cuidar els marges en aquells llocs en que hi ha un total abandó. Les arrels dels arbres ajuden a infiltrar i a retenir l'aigua.

c) Així com el Servei Hidràulic de les Illes registra i comptabilitza el caudal del torrent, cal, també, que hi hagi un servei que analitzi el grau de potabilitat de les aigües. No n'hi ha prou amb cercar noves fonts, també cal evitar la contaminació de les aigües que hi ha disponibles. L'ideal seria aconseguir que no s'abocàs al torrent cap tipus d'aigües contaminades.

Esperem que aquest torrent, amb racons tan acollidors com abandonats, un dia es revitalitzi.

PEP TERRASSA

(1) En llorenç Pol, com a membre i en representació del G.O.B., publicà a la revista Lluç (setembre-octubre 83) un article titulat "Apunts per a una planificació territorial". Algunes de les seves idees estan aquí recollides.

El mes de maig donàvem compte de l'arribada a nostre poble de Mª FERNANDA AGUILÓ, nova assistent social de l'Ajuntament, càrrec al que va accedir mitjançant la corresponent oposició. Han passat quatre mesos d'ençà de la presa de possessió, temps que considerem suficient com per a mantenir una primera conversa amb Mª Fernanda. Després de l'"enterratge", podrà ja esbrinar-nos alguns aspectes que considerem prou interessants de la seva feina.

COM VA ESSER, AIXÒ DE VENIR A PARAR A CAPDEPERA?

Bé, ja feia un any que havia acabat la carrera i volia fer feina. En el diari vaig veure l'anunci pel que es convocava l'oposició a la plaça d'assistent social de l'Ajuntament i m'hi vaig presentar. He de dir que me feia especial il·luzió treballar a un poble. I aquíestic.

¿I QUINA VA ESSER LA TEVA PRIMERA IMPRESSIÓ D'AQUEST POBLE QUE HAVIES TRIAT?

Lo primer que me va cridar l'atenció va ser que no tengués la típica plaça d'un poble, on la gent se reuneix. La vaig cercar, però debades. En quant a la gent, me va acollir molt bé des del primer dia, encara que vaig tenir problemes de vivenda pel fet de trobar-nos en plena temporada turística.

¿EN QUÈ HA CONSISTIT LA TEVA FEINA, DURANT AQUESTS MESOS?

En primer lloc ha estat una presa de contacte amb la gent i un acostament a cassos conflictius molt concrets que hi ha en el poble. M'he relacionat molt amb els grups de la Tercera Edat, sobretot amb l'associació de Capdepera, intentant conèixer el funcionament i l'organització del Club. Aquesta feina l'he feta d'una manera directa amb tots els socis que té el Club, per mirar de conèixer la tipologia que el forma i el grau de satisfacció que els dona.

¿QUÈ CREUS QUE LI FALTA AL POBLE EN QUANT A SERVEIS SOCIALS?

En principi, tot, perquè no hi ha una infraestructura creada, però això passa per tot arreu. L'assumpte dels serveis socials no s'havia tocat mai, és una cosa nova malgrat ésser tan important. La societat actual s'està creant una sèrie de problemes que difícilment es poden solucionar si no és a través dels serveis socials. Poc a poc,

a mesura que la gent vagi prenent consciència dels problemes que estam visquent, i sobretot els polítics, serà més fàcil superar el grau de conflictes que, un moment o l'altre, es poden presentar dins la nostra vida.

¿ENS POTS ENUMERAR QUINS SÓN ELS CAMPS D'ACTUACIÓ DE LA TEVA FEINA?

Realment, els camps d'actuació de l'assistent social són molts. Aquí, pel fet de ser l'Ajuntament qui m'ha contractat, la feina implica un camp comunitari, i aquest té un gran ventall de possibilitats, començant per qualsevol problema que sorgeixi dins qualsevol grup específic (infantesa, adolescència, joventut...). Problemes socials com les toxicomanies (drogadictes, alcoholisme), minusvàlues (físiques, psíquiques i sensorials). Problemes de la dona. En definitiva, tot allò que no permeti dur una vida amb totes les possibilitats de desenvolupament dins la societat.

¿QUINS PROJECTES TENS PER DUR A TERME AQUESTA TASCA TAN AMPLA?

En primer lloc vull realitzar un estudi de població per a conèixer més exactament quines són les necessitats del municipi i quins són els recursos que hi ha dins la comarca. Esper fer més feina amb la Tercera Edat, donat que durant el temps que duc aquí he trobat deficiències que se poden solucionar. A través de l'estudi se coneixeran les necessitats, com he dit, i s'hauran de fer projectes per a solucionar-les, tenint en compte la voluntat política que hi hagi en el futur. L'assistent social és un tècnic que posa els seus coneixements al servei de les altres forces del poble, però a l'hora de posar en marxa les solucions que se proposen, és l'Ajuntament el que ha de prendre les decisions perquè és el que té capacitat per fer-ho.

¿A UN MUNICIPI RELATIVAMENT PETIT COM EL NOSTRE ÉS NECESSÀRIA LA PRESENCIA D'UN ASSISTENT SOCIAL?

En principi depèn del tipus de municipi. En el cas d'aquí és especialment interessant donada la situació geogràfica, allunyada de Palma, així com la problemàtica de la immigració, conflictes de creixement demogràfic, etc. De totes maneres pens que en els municipis amb pocs habitants estaria molt bé crear serveis mancomunats, ja que això suposaria una rendabilitat més elevada. Sempre tenguent en compte que, en matèria de serveis socials, la rendabilitat no s'ha d'interpretar en el sentit habitual de caire econòmic. Es tracta d'un altre tipus de rendabilitat que fa referència a la qualitat de vida.

¿QUINES SÓN LES DIFICULTATS QUE ET TROBES EN LA TEVA ACTUACIÓ?

Els problemes són molt diversos, donats per diferents circumstàncies. Un molt greu és la manca de recursos. A Mallorca n'hi ha pocs de recursos socials, i els pocs que hi ha estan ubicats a Palma. Una altra dificultat ve donada per la falta de coneixement de la gent sobre la funció que té l'assistent social. L'assistent social no té possibilitats de resoldre tots els conflictes conjunturals que sorgeixen, però sí que està en les seves mans l'utilitzar tots els recursos que té al seu abast i encara crear-ne de nous.

NOUS TEMPS, NOVES DEMANDES SOCIALS, NOVES PROFESSIONS CADA VEGADA MÉS ESPECIALITZADES. L'ASSISTENT SOCIAL N'ÉS UN BON EXEMPLE. MARIA FERNANDA HA VENGUT A CAPDEPERA CONTRACTADA PER L'AJUNTAMENT, EN UN INTENT D'AJUDAR A PAL·LIAR ELS MOLTS I GREUS PROBLEMES QUE LA NOSTRA SOCIETAT CREA DIA A DIA. LI DESITJAM SORT I ENCERT, QUE BEN SEGUR LI FARAN FALTA.

DURANT EL MES DE JULIOL...

Han nascut:

Miriam Hatero Martínez,
d'Eduardo i Dolores.
Nadine Alzina Luthardt,
de Gabriel i Beate-Alma.
Catalina Vidal Gomila,
de Domingo i Catalina.
Tobías Richard Sasse,
d'Eduardo i Agelika.
Francisco Torres Stuch,
de Francisco i Valeria-Lilian.
Clara Ferrer Ferrera,
de Bartomeu i Mª Reyes.
Marc Piris Flaquer,
de Rafel i Margalida.
Manuel Amores Rodríguez,
de Manuel i Mª Carmen.

S'han casat:

Miguel Amores Vidal
amb Mª Francisca Pérez Polo.
Gonzalo Sedo Luzuriaga
amb Alejandra Llinàs Salgado.

Han mort:

Antònia Riera Ginard
Joan Bauzà Juan
Dolores Ferrera Acedo

DURANT EL MES D'AGOST...

Han nascut:

Jacqueline Vega Vaca,
de Víctor i Remedios.
Bartomeu Moll Roig
de Bartomeu i Catalina.
Ana Mª Otero González,
de José Manuel i Trinidad.
Francisca Serapio Fernández,
d'Antoni i Elisa.
Aranzazu Andreu Moreno,
d'Antonio Pablo i Luisa M^a.

S'han casat:

Roberto Miralles Pou
amb Mª Mercè Flaquer Terrassa.
Uwe Quillius
amb Bàrbara Pilar Pastor Martínez.

Han mort:

Melchor Domíngues Fornés
Joan Llull Moragues
Magdalena Garau Massanet

dècimes afuades

Després de no practicar
sa glosa durant setmanes
veig que per bé que en tenc ganes
sa cosa es vol embussar.
I és que no se pot deixar
de practicar es glosat.
Glosador desentrenat
no arriba a mig glosador.
Jo vos deman per favor
que em doneu per excusat.
o o o o o o o o

I promet que es mes que ve,
superat es "desentrenat"
tornaré anar sense "freno"
i altre pic canya daré.
De moment lo que no sé
és a qui faré sa glosa
perquè aquesta és una cosa
que es sap es darrer moment.
Lo que sé és que, evidentment,
no serà color de rosa.

Per què?

- PER QUÈ per les festes de Sant Bartomeu se sol apagar el llum de Vila Roja?
- PER QUÈ s'han de fer dues vetllades completament iguals a les festes de Capdepera i Cala Rajada?
- PER QUÈ n'hi ha que es creuen amb dret a criticar però no accepten que a la crítica la facin uns altres?
- PER QUÈ totes les possibles zones ajardinades de Vila Roja són condemnades al ciment i la rajola?

Señor Director:

Le ruego la inserción de esta colaboración, si así lo tiene a bien, en la publicación de su digna dirección.

La falta de información por parte de quien corresponde, debido a los enormes intereses que detrás de la industria militar se esconden, me pone en la obligación moral, siendo yo mismo Objeto de Conciencia, el no descuidar un tema tan vital para el futuro de la Humanidad:

La Objeción de Conciencia.

La Objeción de Conciencia significa negarse a hacer algo que va en contra de los propios principios, que va en contra de la conciencia individual y esta conciencia siempre ayudó a la conciencia colectiva de la Humanidad.

Por desgracia vivimos en un mundo que no es lo que quisiéramos. La sociedad es un producto heredado, es, al fin y al cabo, reflejo del ser humano que la habita, aunque todos sepamos que intrínsecamente el hombre es bueno por naturaleza. No le gustan las guerras, ni las injusticias, ni la hipocresía y aún así hace 4000 años que la Historia viene repitiendo los mismos hechos: guerras y poder, poder y guerras.

El ser humano ya no necesita luchar por la supervivencia y a pesar de todo seguimos viviendo como si así fuera. Es porque la enorme riqueza de este planeta está en manos de unos pocos, de unos cuantos países y la estupidez humana les hace gastarse una buena parte en la industria militar sin que encuentren oposición sería a tanto despilfarro autodestructivo, mientras parte de la Humanidad se muere de hambre, de sed y de cultura.

Nunca estuvo tan amenazada la vida como lo está ahora por los propios habitantes de este

planeta. Permaneciendo impasibles nos hacemos responsables también del futuro de nuestros hijos. ¿Y acaso no tenemos o tendremos hijos?

La Objeción de Conciencia al Servicio Militar es una de las formas de contribuir al respeto por la Vida, negarse a cooperar y ser utilizado por los que justifican lo innegable, que son las enormes desigualdades entre los seres de este planeta. La sensatez no debe tolerar este estado de cosas, so pena de hacernos responsables moralmente de todos los muertos, por guerra, por hambre, por injusticia social.

Las personas obligadas al servicio militar que, por motivos de conciencia, por razón de una convicción profunda de orden religioso, ético, moral, humanitario, filosófico o de otro tipo de la misma naturaleza, rehusen realizar el servicio armado, tienen un derecho personal a ser dispensados de tal servicio.

Hoy día este derecho es, en parte, reconocido en nuestro país, lamentablemente las personas obligadas a informar sobre él, caja de reclutas, ayuntamientos y cuarteles no cumplen tal función o intentan amedrentar a los jóvenes que "preguntan demasiado".

Los Objeto de Conciencia, unos 10000, cifras estimativas de hace un par de años, de todas las religiones, de todas las ideologías, ateos, por motivos éticos, filosóficos o cualquier otra índole, tenemos la obligación y el derecho de organizarnos, reunirnos e informar, supliendo las obligaciones de la administración en este campo.

Manacor a 2 de septiembre de 1986

José Mª Cerezo Jara
Apartado de correos nº 119
MANACOR 07500

armes? no, gràcies

Les nostres llegendes

A COPS DE BASSETJA

En Miquel era destre en el maneig de la fona. On posava l'esguard allà que botia el mac. De jovenet, quasi un nin, ja feia de pastor a la possessió de Son Bessó i mentre pasturava el ramat practicava amb la bassetja. Ja de més gran s'engrescà a tirar pedres al blanc d'un fitó que anava reduint a mida que primfilava la mestria, fins al punt de dar-li a un fitó tan petit com el mac que tirava. També practicava el tir a un blanc mòbil, com a ocells o conills. Quasi sempre encertava.

La fona li servia per a mantenir el ramat dins el ròdol de pastura escollit i no deixar-lo fer tala. O bé per a conduir-lo pels viarans que ell volia. I si qualche ovella o anyell juganer es sortia dels límits, tir de fona i el mac aturava el descarrerat.

Una vegada, llur destresa amb la bassetja, lliurà a un jove veí de ser encativat pels pirates sarraïns. Ell, en Miquel, pasturava el ramat per un sementer de N'Aguait de Dalt, quan sentí uns crits esglaiosos devers Es Carregador. Qualcú demanava auxili desesperadament. Gairebé sense pensar-s'ho, mitjançant la protecció que li donava l'espessor del bosc i la poca llum de l'hora tardana, va esmunyir-se entre l'arbreda fins a descobrir l'origen de l'esglai. Dos moros, corpulents i forçarruts, s'emportaven en Joan, lligat amb cordes. L'empenyien força i l'amenaçaven per fer-lo callar.

Fou un moment difícil per en Miquel. Calia prendre una determinació urgent. La trigança podia tenir greus conseqüències. Posà fil a l'agulla, millor dit, pedra a la fona, donà força a la rotació, i la pedra, brunzent, donà al cap d'un dels moros, que es desplomà en sec. L'altre, al dar-se compte que quedava sol, ho donà a les cames i, ja vora el mar, d'una capbussada es submergí dins l'aigua. La segona pedra també va caure el mar. En Miquel sortí de l'arbreda amb la fona a punt per un tercer tir. Tan prompte com emergí el cap del fugisser llançà la pedra, que donà al blanc, i el moro quedà surant, panxa a l'aire, sobre les aigües. Havia salvat en Joan.

Els dos s'escapoliren ben aviat d'aquells paratges. Però no fou aquesta l'única situació

seriosa de perill en que es trobà en Miquel. N'hi hagué una altra, més dramàtica, encara que vista a través dels anys resulti jocosa i divertida, per insòlita i absurda. I també fou amb dos moros. I també a una hora tardana d'estiu.

El bon temps de la canícula afavoria les incursions sarraïnes a les illes. Eren, per dir-ho de qualche manera, habituals devers el juliol i l'agost. Arribaven. Ancoraven els vaixells per a assegurar-los i els amarraven amb cordes i cadenes a les roques punxegudes. La tripulació s'esmunyia per tots els indrets, a la recerca de despulles. Tot els servia per botí: animals, persones i coses de valor. Sembraven per tot arreu la por i la destrucció. Eran braus, intrèpids i valerosos. I coratjosos. No tenien manies.

En Miquel era a la rota, al faldar del Puig Seguer. L'amo l'havia enviat a vermar unes parres que creixien salvatges, enfilades a uns garrovers escanyolits. A la rota hi havia dues figueres i molts de munts de pedres, tretes i apilonades per al seu conreu.

En Miquel sentí escriuir el rostoll, com si fos trepitjat. S'arrecerà rera claper. Fità dos moros, froça corpulents, a unes cent passes d'ell. Els dos sarraïns, espasa en mà, mostaxuts i malcarats, anaven cap a ell amb l'intenció d'aglapir-lo. En Miquel, tot d'un plegat, es defernà la bassetja, que sempre portava lligada a la cintura, posà un mac dins el cuir i el llançà. Brunzí al xapar l'aire. El moro pegà un crit esborronador al sentir el cop de la pedra a l'os de la cama. I sense dar-li temps per a reaccionar, plaf! una nova pedra a l'altra cama. Quedà estès i gemegant. L'altre moro s'arrecerà rera una figuera, però la soca era prima i el cos li sortia per cada costat. I als sortints anaren a parar les pedres d'en Miquel. El moro amollava paraules envitricollades, a crits i a gemecs, però no gosava moure's de l'indret de la soca. Mirava l'amic tirat sobre el rostoll, amb les cames trencades, i no li agradava la idea de posar-se al descobert.

En Miquel va intuir que aquell joc duraria força temps. Decidí abatre la figuera a cops de pedra i afinà la punteria dret a la soca. Al primer cop botí l'escorxa. Seguí la tasca molt de temps.

Una pedrada rera una altra anaven fent mòssa. A vegades, amb aquell tirar sense minva, de rebot la pedra esclafia devers les anques del sarraí i llevors hi havia crits i flatomies a betzef.

Passava el temps i l'osca creixia lentament. En Miquel no minvava els trets. El claper era gros. Hi havia abundància de municions. I, així mateix ja li havia fet una bona mossegada. El moro de les cames trencades s'arrossegava per escapolar-se cap a la garriga.

Els tres lluitaren per la supervivència. No hi havia, no, alternativa. Calia aguantar fins el darrer alè. I aguantaven. Ja ho crec que aguantaven.

La mòssa de la soca, mossegada de gegant, debilitava força l'estabilitat de la figuera. El moro s'intranquilitzava al veure que prest el recer tombaria. I no entrellucava de quina manera sortir-ne de l'assetjament d'en Miquel. Ell, tan agoserat i intrèpid, estava ara acovar-

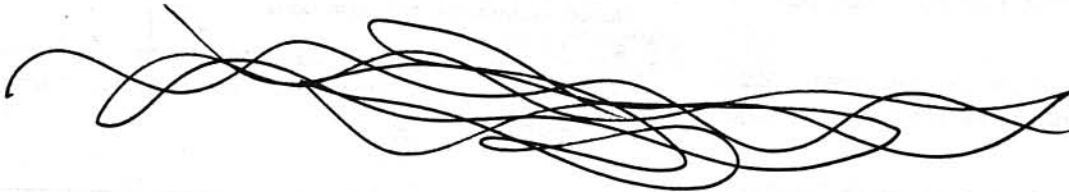
dit, paralitzat per la incidència d'aquella arma desconeguda i gairebé infantil: dues trenes de cànem i una tira de cuir d'un pam de llargària i quatre dits d'amplària. Era inaudit i increïble. Però terriblement cert i real.

I de sobte, sota l'empenta d'un buf d'oratge, la soca va cruixir. El sarraí s'estremí convulsivament. Perduda tota capacitat de raonament, colpit per l'espant, esmaperdut, es llançà a una cursa zigzaguejant per a esquivar les pedrades.

Tot fouf inútil. Brunzís més fort que mai el còdol. Un cop fort al clatell deixà el moro sec i es desplomà com un sac buit, tan llarg com era. El vent va rompre la soca de la figuera, que tombà amb gran soroll.

La lluita havia acabat. En Miquel acabà de collir el raïm i, eixancarrat sobre el mul, partí cap a les cases de Son Bessó.

Joan Rai

Les noces d'uns savis

Després d'un any de publicar petites dosis del meu gran coneixement, he decidit ampliar el contingent de la meua vida: He decidit casar-me, Sàvia decisió on n'hi hagi !!! ¿Qui no està casat amb algú o amb alguna cosa? Doncs no poseu cares rares.

Evidentment, aquest article també serà compartit i així gaudirem de la profunditat i saviesa de la savia Emrac.

(passa a la pàgina següent)

Amb aquestes noves perspectives, des d'una nova residència, més sarcàstica que mai, i fruit de les fresquestes estivals, hem vist l'estiu així com riu. Ara vos ho contarem:

AVIS:

Aquest número és extra i, per tant, ens veim en l'obligació d'esser més extensos i entretenir-vos una estoneta més.

NOTA:

Quan vos adreceu a nosaltres, o ens volgueu convidar, pensau que son dues les places que ocupam: "Allà on va el poal hi va la corda!".

ODA A L'ESTIU:

Època estiuenca; període lúdic i de reflexió. Oh! No entenem com la gent se complica la vida i més quan són qui són, ocupant el lloc que ocupen i tenent tot el que han de mester. És allò de rissar el ris. Perquè els vegin, els sentin i els mirin. Si vessin el ridícul que fan, les rialles..., ben segur que quedarien a ca seva. I és que ja ho deim: "Val més riure que fer riure!".

Segur que ja teniu en el pensament mitja dotzena d'aquests individus. Però no sigueu exagerats. No vos passe!!!.

Mirau-ho des d'un altre costat, lo infeliços que són desgraciats...etc; (no volem omplir tota la fulla).

Pobrets! pero ja te l'han feta.

Vos demanan que no aneu pel mon cercant aquest tipus de gent; la vos trobareu en el moment més inoportú.

L'oda s'ha acabat i com heu vist serveix per a tot l'any.

I, qui és confrare que prengui candela.

OUS FRITS I TOMÀTIGUES MADURES

Per a fregir un ou, hem de saber primer si l'ou és bo o ja és podrit. Com que no es pot dilucidar aquesta qüestió només mirant la clovella, sols hi ha un mètode per a conèixer-ho sense encetar-lo. Es tracta de submergir-lo dins l'aigua. Si sura és fresquet, però si s'enfonsa tirau-lo abans que pudi.

Feis-ho així i deixau-vos de dates de caducitat.

L'experiència no és encara generalizable per a tots els tipus d'ous. Sobre tot els de mascles.

Destriat l'ou sense més complicacions podem utilitzar la mateixa aigua i ribella per triar

les tomàtiques més madures. El procediment és el mateix. Les que suren són les verdes i les que s'enfonsen les madures. Com més aviat s'enfonsen més madures són.

Qüestions de densitat; pura i simplement.

MÉS OUS

Bo seria que recordàssiu una propietat dels ous. De tots els ous.

Tothom sap que són molt delicats per la clovella tan fina que tenen. Però és poca la gent que sap que els ous tenen la qualitat d'absorció molt fina. És a dir s'impregna d'olors i sabors de qualsevol element que situem a prop d'ell.

I és per això que s'han de conservar aïllats i lluny de fruites, formatges, peix etc. Si els volem ensaborir tal com són.

I les clovelles ben netes, que és brutor de les clovelles d'on ve la salmonel.la. Paraula de savis!

JOC DE LES ESTIDORES

Malgrat sembli senzill no vos desespereu si el cap d'una hora no ho heu lograt. Tot és qüestió de temps i habilitat. Alerta a fer-vos mal i als meus dits.

Tots els jocs porten raons. I amb el joc de les estidores endemés s'hi pot fer mal si no s'hi va alerta.

Bo serà que facem pressió sobre aquest punt fent una crida als caps de casa:

Oh pare que tens un fill
i l'estimes i l'adores
aparta'l del gran perill
del joc de les estidores.

I anem al cas:

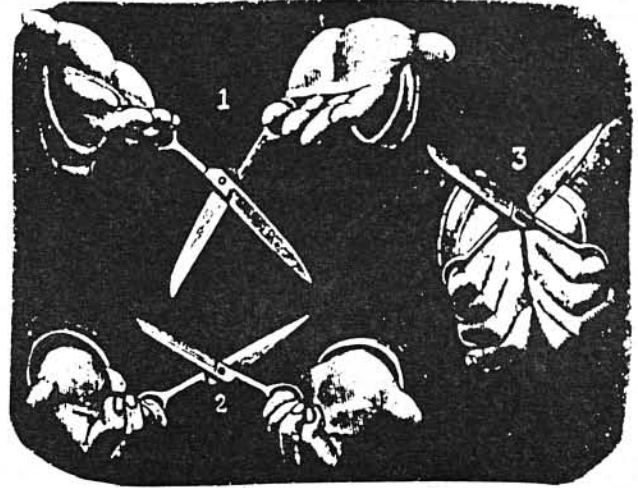
Ficareu el dit petit a cada un dels forats d'unes estidores de tamany regular en la forma assenyalada amb el número 1. Per medi d'un petit sacudiment de les dues mans enfora tirareu endavant les puntes i continuant fent-li donar la volta fareu que vos venguin enfront del vostre pit, tal com marca la figura número 2. Ara només falta continuar el moviment de rotació i fer que, amb les mans juntes, les estidores venguin de punta en l'aire, segons se descriu a la figura número 3.

Fareu la mar de provetures, i si no sabeu la trampa sempre equivocareu el resultat. Ajunteu les mans, sí, tal com s'indica, pero les estisores vos quedaran en direcció oposada a la que toca, és a dir, amb les puntes mirant cap per avall.

Per lograr el resultat perfecte cal només que, en anar a juntar les mans en al forma indicada, les estisores juguin al dèbil impuls i se sostenguin només per medi de les últimes falanges del dits petits, és a dir les puntes; manera única també de que les estisores puguin voltar lliurement quan les mans no s'ajunten.

Total, res.

EREP I EMRAC

CORRECCIÓ DE BARBARISMES referents a: NEGOCIS

Barbarisme	Forma correcta
AGOTAR	esgotar, acabar
AHORRAR	estalviar
ALMACEN	magatzem
ALQUILER	lloguer
BARATO	barat
COBRO	cobrament
HASIENDA	hisenda
MOSTRUARI	mostrari
PORCENTATGE	percentatge
RECIBO	rebut
SÓCIO	soci
XEQUE	xec

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

SISENA BAULA

I la teva mare, punyetera ella, te va sorprendre -eh, Angela?- parlant de petites amb n'Andreu.

A tu, parlem amb sinceritat, t'agradava n'Andreu. I molt. A migdia, quan el teu pare comparegué a les cases a dinar, ella, la mare, l'hi contà tot, fil per randa. Avui, quan he vinguda de Ca'n Fiol, de cercar herba de carxofera per a formatjar, m'he trobat la teva filla tota encaramel·lada amb aquest xuetó del coconer. Li deu agradar s'al·lot, el pare. I ho dius així, tan conformat, endiot?, la mare. I què vols que digui jo, són ells que s'han d'agradar, el pare. Ets un paràs de déu-mos-ne-dó. A vegades no sé si ets colló o si el fas al colló. I ara consentiries que un xuetó mos ensafranàs el llinatge, així, per les bones, sense treure el repèl? Sempre he dit que dus els calçons fermats amb un fil, la mare. I amb això què me vols dir?, el pare. Que te cau en cada passa, pardalot, més que pardalot! Sobretot, si tu no t'arreveixines, m'arreveixinaré jo, tenc prou arpes per a espantar aquest voltor.

I l'espantà, ja ho crec que l'espantà. Ho recordes, Angela? Tu t'ho miraves sense perdre calada, ajupida, pel forat aquell que tenia el portalló de la finestra dels graners. Era valenta i agosarada la teva mare. El teu pare, no. Tu ho saps bé que era com un poc curt, com la xeixa de la rota els anys que li mancava l'aigua de l'abril. De jove, la teva mare pareixia un masclell, audaç i atrevit. Tots els seus jocs foren sempre de mascle. Ni pepes ni randetes. Conillons amagats i espases i bregues, moltes bregues a tothora. Se casà amb el teu pare. I fou ella la que se casà, al teu pare el casaren. Ell no tenia ni voluntat ni gosadia per cercar al·lota. Ni ganes tampoc.

Era fred, molt fred, ton pare. Els matins el puput no li cantava, com a qualsevol home. Pareixia sanat. I ta mare ho sabia, però, digué, jo tenc prou calentura per a ressuscitar un mort. I contaven, les males llengües, i les bones també, que la nit de nocés, al quedar-se sols, ta mare posà olla al foc i fa ver una bona bullida i en donà una bona tassa al marit. I això què és?, ton pare. És un alça-piu. Si no ent fa efecte te'n faré un altre. En sé més de quaranta de fórmules per fer entrar calentura als mascles, no passis ànsia. Ben tranquil. I ton pare, el

pobre, s'empeçolà la tassada i s'adormí ben aviat. A la matinada següent, quan es despertà, sentí el bategar de la dona al costat. La tocà amb molt de sigil. Estava nua. Sota els llençols hi surava una estranya olor a suada, agra i dolça a la vegada, àcida. Ella es despertà. Estàs cansat?, ella. Cansat no, com endormiscat, ell. Normal, home. Fer aquestes coses sempre dona un estat d'endormiscament, ella. No me'n record de res, ell. Que vols dir! T'has portat com un brau. Quina ardència, quines escames i quines abrivades! M'has com assustada. No et coneixen els qui diuen que pareixes sanat. Crec que ja m'has embarassada. Vols que hi tornem, ara?, ella. Ho podem provar, ell. Però no, la cosa no va anar bé. Provaren i tornaren provar i res. D'una manera i d'una altra, i res. Ell damunt i ella davall, i res. Ell davall i ella damunt, i res. Tocades, estretes, malaveig tant mai, i res de res. El puput no va cantar. I la son el va retre altra vegada, fins el migdia. Ella va llevar-se del llit i va tirar l'herbei de l'olla. Tot era cascall.

Així la cosa durà dies i setmanes, i mesos. Cada ni la bullida, cada matí la prova. Per a ton pare, res de res, però a ella li creixia la panxa, de l'embaràs. Ja éreu tres: ta mare, ton pare i tu. Toca, toca, ara tira coces, ta mare. No sent res, ton pare. Espera un poc, no llevis la mà, no se torbarà gaire a tornar-hi, ta mare. I tu més quieta que un mac. No sent res, ton pare. Idò una altra vegada serà, ta mare.

I tu quieta, ajupida, rera el portalló de la finestra del porxo dels graners. N'Andreu acabava d'arribar a la clastra i fermà el burret al lladoner. Ta mare sortí de la casa. Que teniu ous, madona?, el coconer. En tenc, i ben nials avui, ta mare. I que vos han fet el forat tort, madò Magdalena?, n'Andreu. Ni tort ni dret, però he sabut que tu sí que en vols fer un de forat i jo et promet que si tornes per ací te l'espuntaré a la barrina. M'entens, xuetó?, ta mare. Però... n'Andreu. Ni perons ni perones, no vaig de conversos per ací. Som cristians de potada nosaltres. Saps que vol dir això, guapo? Idò que no consentiré que tu m'embrutis la patent. Au, fora, i no tornis, que si no et deixaré els ous més nials que els d'una lloca. I n'Andreu, tot horroritzat, sense saber ben bé com esquivar l'onada de impertinències de ta mare, callant,

per educació, els bramuls de revolta que li sortien del fons de l'ànima, amb la rabiüra guspirejant-li als ulls, desferà la bístia, pujà al carretó i tocà el dos. Des de l'arcada de la clastra cridà: Ens tornarem a veure, madona!

Tu, Angela, ajupida rera la finestra, plorares i també, com n'Andreu, sentires regruixarse dintre teu un sentiment de rebel·lia. I des de llavors més i més l'estimares a n'Andreu. I agafares tírria a ta mare, i maleïres el dia que vares néixer.

Ui, el dia que vares néixer! Fou sonat. Ta mare, tan valenta, s'acollonà. Va rompre aigües dins la cuina mentre ton pare enllestia el sopar. Ell, al veure aquella bassa, deixà la pella al foc, l'oli es va encendre, la foganya s'omplí de flamarades gegantines i prest tota la xemeneia flamejava, agitada pel vent. Les flamarades sortien per l'embocadura, dalta la teulada, amb un fort soroll de cosa enfurismada. Els veïns comparagueren. Tiraren poals d'aigua dalt la xemeneia i sortia per la foganya un xarop negrós que es mesclà amb la bassa d'aigües de la partera. Per fi s'apagà l'incendi i començaren de bon de veres les punyides doloroses, intermitents, del part. Duraren hores i més hores. Per fi la comare, que no era comare ni res, una dona grassa destre en aquests menesters i que al'hivern s'eixancava ben eixancada al braser esperant l'hora de tallar el cordó umbilical, va pronosticar que l'infant venia de cul i que li costaria molt regirar-lo. Ta mare, cansada de sufriments i mala ventura, entre crits i xiscles, maleí la punyida d'en Mol.ló. La comare mirà a ton pare i aquest, curt i tot com era, s'empegué i se posà les mans al cap cercant, pentura, unes protuberàncies. La comare, polissona ella, malpensada i xafardera: No, Biel, aquesta mena de banyes no es fan visibles. A ton pare, el pobre, curt i tot com era, se li encengué el vermell de la vergonya i, per dintre, sentí una cremor violenta, com si de prompte se li dreçàs l'homenia que sempre havia tenguda dormida. Remugà entre dents unes incoherències i sortí de la cambra.

El mateix redreçament sentí aquell dia que, dins la camada de les cases, devers l'olivera de soca torçada, se trobà amb n'Andreu. S'escometeren amb simpatia. Se fitaren d'una manera desusada i s'establí una comunicació, com si els dos tenguessin la necessitat d'un mutu enteniment. Parlaren. S'assabentà, ton pare, de tot el que

ta mare havia dit a n'Andreu. Vine amb mi, li digué, i veurem si aquesta vegada me cauen els calçons.

I vengueren a les cases. Ta mare, al sentir el rodar del carretó per la clastra, sortí feta una fera. Tu, Angela, t'ajupires encara més rera el forat de la finestra. Ton pare inflà el pit com mai ho havia fet, va créixer i, agafant la primera eina que trobà a mà, una destral, es plantà davant ta mare. A veure si tens dallons per dir-li a n'Andreu, davant mi, tot el que li digueres quan éreu sols. Ta mare s'inflà per a plantar-li cara, però se n'adonà de que quelcom havia canviat. L'esguard del marit era dur i aquella expressió d'idiotesa innata, suggeridora sempre de resignació i apocament, ara, mesclada amb gosadia, era quasi cruel. Inquietava aquella presència folla amb una destral en les mans.

(passa a la pàgina següent)

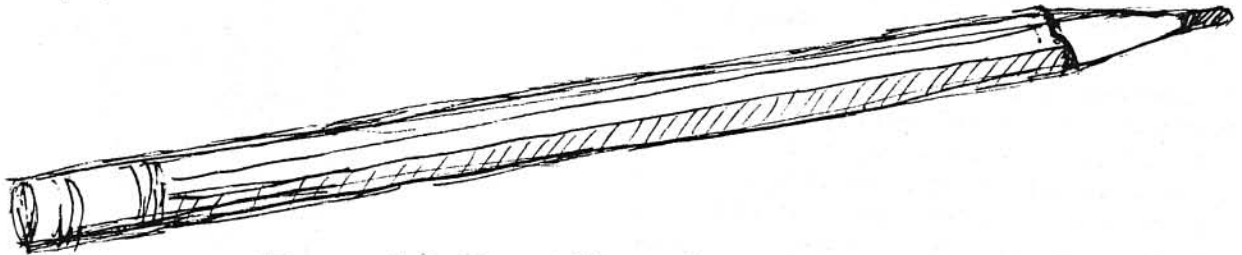
Ella s'apocà. I ell, encorajat, vessà tota l'angoixa que l'havia cremat per dintre tants d'anys. Te cridà, Angela, i tu, més assustada que mai, baixares a la cłastra.

Tu estimes n'Andreu? et preguntà ton pare. I sense atrevir-te a alçar la mirada, gairebé com un sospir, li contestares que sí. Idò, te digué, teniu el meu permís per a festejar. Ta mare protestà, al sentir-ho. Tu... calla! Avui parl jo. Sé que no és filla meva, me sents? Ho sé. Però va néixer a ca nostra i la defensaré amb les ungles i amb les dents, i quan no em quedi res la defensaré amb les banyes que tu m'has posat sempre, me sents?

I vos casàreu tu i n'Andreu.

ES XORIC DE SON XONA

Nota.- En el número anterior i a la QUINTA BAULA d'aquesta secció publicàvem, per error de transcripció: "A aquesta dona li han donat mal bocí. I li han donat amb versa de mascle". La paraula "versa" havia de dir verga. Com que es tracta d'un error que podia confondre completament als lectors, pregam a aquests que ens disculpin. Gràcies.

Des del Castell amb amor

Ja ha acabat l'estiu. Per mi que quan arriba Sant Bartomeu s'acaba l'estiu. Ja en pot fer de calor i basca i n'hi pot haver de turistes panxa al sol. És igual, l'estiu s'ha acabat. Entre altres coses perquè en el mes de setembre ja comença el curs escolar... i el curs polític. La televisió, que durant tot l'estiu no té res que contar, com empardalats que queden a Padro del Rey i altres centres, després de Sant Bartomeu comença a reviscolar i a donar-nos la tabarra de les baralles d'en Fraga amb en Vestringe, de les baralles dels nacionalistes bascs, de les baralles de Convergència Democràtica de Catalunya, de les baralles de tothom menys dels socialistes, que aquests són una família ben avenguda, autèntic paradigma de la classe política, espill de partits i admiració del poble. I quan dic del poble vull dir del Poble, i no de Capdepera, que ja se sap que Capdepera també és una bassa d'oli. Ja fa molt de temps que ho és. El problema és que les aigües estan quietes, tan manses, tan tranquil·les, que tenen el perill d'arribar a fer pudor. L'aigua s'ha de moure, senyors! S'ha de remenar! S'ha de poalejar, com diu en Pep Terrassa en el seu "Informe" sobre el torrent de Canyamel.

Sí, ha començat el curs polític. I una de les primeres i glorioses passes que el Govern del senyor Gonzàles ha donat després de les vacances ha consistit en la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra alguns articles de la Llei de Normalització Lingüística de la nostra Comunitat Autònoma. Alabat sia Déu! Visca la progressia d'aquesta Espanya impertèrrita i contumaç, hereva de l'Espanya de Felip V, governada des de Madrid per andalussos, martell d'autonomies i encrui de cultures. Visca la mare que et va parir!

Tornem a les coses del poble, que hi ha un bon quefer. Parlam de la Policia Municipal? Parlem-ne! O no en parlam? Què feim? Bé, ni en parlaré ni deixaré de fer-ho. És a dir, no diré tot el que pens sinó sols algunes coses força evidents. Encara menys. Sols parlaré d'un tema. No me referiré a l'esperit "militarista" que pareix haver-se apoderat dels municipals des de la presa de possessió del Sr. Terrón, ni tocaré algunes actuacions en matèria d'orde públic que, com a poc, resultarien discutibles, ni comentaré tampoc el grau de satisfacció que aquestes actuacions estan produint en alguns sectors. Sols

una cosa diré. Una sola: El caos circulatori de Capdepera i Cala Rajada segueix essent el mateix, per moltes multes que es posin. En matèria de circulació estam com estàvem, o pitjor, malgrat l'augment espectacular de la plantilla. No té solució la circulació d'aquest poble? Sí. Pel més de gener sí que en té. Però això no té cap mèrit. Ni un.

.....

Crec que ja havia remugat al respecte. Crec recordar que ja m'havia empenyat amb l'assumpte. Insistec. Ni el fet de que el "meu" estiu hagi acabat, ni el començament del curs escolar o del curs polític, ni les primeres brusques, ni res de res, impedeixin que els "discotequeros" de Cala Rajada segueixin oferint el més lamentable dels espectacles. Mirau, a mi me pareix bé que la gent es disfressi pels darrers dies, o per fer bulla al passacarrers de les Festes del Carme, però que es disfressi com a reclam d'una discoteca me pareix esperpèntic. Que de darrera un cantò te surti una guarda de carapunats, o d'indis, o de hawaians, a les onze del vespre, és d'infart. I a més de les disfresses, hi ha allò del "parque mòvil", tracció animal inclosa. en sèrio, no son sofradors. Pensau que tothom fes el mateixos comptes i per a captar clients muntàs la mateixa endemesa: restaurants, tendes, etc. Imaginau quin embolic? Per aquí encara no han arribat a les mans, com succeeix a altres llocs, però estic convençut que sols és qüestió de temps. No, no contribueixen a crear una bona imatge, els de les discoteques. Pens.

.....

Alguns deveu pensar que lo meu va per ratxes i que del Patronat del Castell sols en parl quan me convé. Idò no. No és així. I si fa una temporada que no dic res de tan divertida institució és perquè no sé si existeix. I els dubtes sobre llur existència me venen donats per la manca de pública activitat digna de menció. Tenc la impressió de que la cosa va llanguint lentament cap a una mort per inanició. Déu no ho vulgui!

.....

He llegit que el pressupost de l'Ajuntament per a l'any que ve seria d'uns cinc-cents milions de pessetes, o cosa així. És a dir, una pila de doblers que assusta. Pila que, en definitiva, surt de les teves butxaques i les meves, i de les del de més enllà, lector estimat. Preguem perquè aquesta doblorada sigui gastada de la millor manera possible, en benefici d'aquest poble

que si exigeix res ho fa després d'haver-se rascat el forro del butxacó. ¿Heu pensat que, després de tot, la diferència entre els distints partits polítics ve donada per les prioritats que cada un d'ells anteposa a l'hora de gastar els doblers públics? Més o manco.

.....

Els qui expressam les nostres opinions a través dels mitjans de comunicació, ho feim a títol personal i de manera subjectiva. Així que no faceu massa cas de les opinions de n'Emilio Romero, o de n'Anton Xarasqueta, o de na Montserrat Roig, o de n'Umberto Eco, o d'aquest Cap Roig. Procurau, sobretot, tenir la vostra pròpia opinió sense fer-ne d'ella un dogma. Per favor.

.....

Alguns especialistes de la Seguretat Social (?) no tenen consulta a Manacor, la qual cosa suposa traslladar-se a Palma, amb horaris tan adients com les dues i mitja del capvespre. Si aquest especialista necessita saber com tens la sang te torna enviar cap al poble. Llavonces demanes hora al laboratori de Manacor i te n'hi vas. Un altre dia hi tornes a cercar els resultats i després tornes partir cap a Palma a veure l'especialista. Amb tot lo qual, has fotut una doblorada en viatges, menjars per aquí i per allà i altres herbes. Així s'estimula el consum intern, i creix el P.I.B., i se creen llocs de feina... Vius que són els del Govern!

.....

I jo mig perdal, per enfadar-m'hi. Que he d'anar! Si la vida són dos dies, i per dues afeïtades que a un li queden no val la pena. Res, res, que estigue bons i ho passeu bé. Jo també ho procuraré.

CAP ROIG.

Si un mes me pareix massa per poder donar compte de les activitats esportives, dos mesos me pareixen una eternitat. Passen massa coses i després jo no me'n record de la meitat. Com que no apunt res...

En principi he d'aclarir, respecte de la meva informació del mes de juny, que no se confirmaren els fitxatges per l'Escolar dels jugadors Morey del Petra i Garcia del Santanyí. En canvi sí se confirmaren els d'Esteban i Ferrer. A aquests s'hi ha d'afegir Morey (ex-Mallorca, Poblenc, etc.), Martínez (ex-Artà) i Vecina (ex-Porto Cristo). Amb això la plantilla quedaria formada per: Carlos i Seminario, porters; Ferrer Fernández, Trini, Serra, Roig i Palmer, defenses; Riutort, Esteban, Aurelio, Martínez, Bonet i Pedro, mitjos; Morey, Carmona, Martí i Vecina, davanters. Una plantilla amb devuit elements, després de la fuga espectacular d'en Badia, que me pareix bastant curta, sobretot si se té en compte que no hi ha un segon equip on posar mà en un moment de crisi. A més, en Pedro pareix que no ho té clar del tot sobre si quedar-se o anar-se'n i en Carmona, degut a la feina, no pot entrenar a un ritme normal. Quan arribin les primeres lesions o desqualificacions, que arribaren, segur, la situació podria ser dramàtica.

Però anem per parts, que del juliol ençà han passat moltes coses. He de dir que la pretemporada de l'Escolar va resultar d'allò més gris. Moltes proves, resultats dispars i un elevat grau d'escepticisme entra l'afició que no acabava de veure-ho clar. Perdre per 1-3 amb l'Artà va caure d'allò més malament i els nirvis feren la seva aparició. La campanya de socis no marxava -ni marxa, segons les meves notícies- tan bé com l'any passat, a pesar de l'ascens. Durant la setmana prèvia al començament de lliga, els rumors de dimissió del president foren insistents, però els rumors no tengueren confirmació i per ara segueix tot igual. En fi, que el clima no era el més adient per afrontar un campionat suficientment difícil per ell mateix com per no necessitar afegits extra-deportius.

Però la lliga ja ha començat i, sense que es pugui parlar de millores espectaculars, s'ha de constatar que l'equip ha donat una altra imatge, més seriosa, més disciplinada. El problema més greu segueix essent el de la sequera de gols, la manca de capacitat ofensiva de l'e-

quip. Jo esper que amb en Morey i en Carmona en forma, la cosa pot millorar. En Bernat Martí i en Vecina poden crear ocasions i facilitar el gol als companys, però no son dos rematadors, evidentment.

Carlos

Mentres-tant, la secció de basquet pareix haver iniciat el cisma definitiu i de l'Escolar no en duria més que el nom. Un grup d'aficionats s'ha compromès a gestionar aquesta secció de manera autònoma, sense demanar ajuda al Club, però sense voler esser utilitzats, tampoc, pel Club. Això d'esser utilitzats ja ho aclariré, si algú no ho entén, en el moment oportú. El batle me va dir que es durien a terme les obres necessàries (llum, talla-vents, ect.) perquè en un futur més o menys immediat se pugui jugar a la nova pista polideportiva. Mentrestant, la lliga se començaria a la pista del Club S'Auba.

Si no hi ha res de nou, la nova tribuna del camp de futbol podrà ser estrenada amb motiu de la vista de l'Atco. Balears. Una obra monumental i espectacular que, crec, podria haver-se dut a terme de manera més pragmàtica i realista. Ben arribada, de totes maneres, aquesta tribuna on podem aixoplugar-nos els dies de fred i pluja, que als preus que està el futbol, si a més un s'ha de manyar...

Supos que això no és tot. Segur que hi ha més coses, però com que jo ara no me'n record de res més i com que tampoc tenc moltes més ganes d'escriure, ho deix anar fins al mes que ve. Adéu.